

[Robert Mikkelsen.]

Stilling til, men som den Behandling, Lovforslaget nu underkastes i dette Ting, ikke giver mig Tid og Lejlighed til. Jeg skal holde mig til at Par af de Ting, som er sagt af den ærede, Ordfører for Venstre i Landstinget.

Dette ærede Medlem af Landstinget hører jo til Modbevægelsens Grundlæggere og mest energiske Forkæmpere. Det maa han for min Skyld gerne. Derimod maa han ikke saa gerne fremsætte positivt urigtige Udtalelser, Udtalelser, der samtidig er fornærmende og i højeste Grad ærekrænkende for Folk, der har sat mere paa Spil for Danmarks Frihed og Selvstændighed, end dette ærede Medlem af Landstinget har gjort. Til Belysning af den Indstilling, der præger disse Udtalelser, vil jeg gerne med Formandens Tilladelse citere et Par Linier. Det er Sp. 1379 i Landstingsfortrykket. Der siges her:

„Man siger nu, at de danske Regeringer indtog dette Standpunkt...“ — under Tysker-tiden — „... under Tvang. Efter min Mening er det ikke rigtigt. Jeg synes ikke, at vi her i Rigsdagen kan være andet bekendt end at staa ved, hvad vi har gjort i disse Aar“.

Op paa Sp. 1383 siger det ærede Medlem af det andet høje Ting:

„Nej, der forelaa ikke Tvang, dengang disse Cirkulærer blev udsendt. Jeg tør sige for mit Vedkommende, at jeg handlede ikke under Tvang“.

Dengang handlede dette ærede Medlem ikke under Tvang, da Undertrykkerne, da Tyskerne var her i Landet. Anderledes da Straffelovstillægget forelaa til Behandling i Landstinget sidste Sommer. Paa Sp. 1375 staar der:

„Det er, som om Modstandsbevægelsen har følt sig som en Magt i Staten. Medlemmerne var bevæbnede og har været en Trusel. De har villet forhindre Udskejelser, men Magten har i visse Tilfælde kunnet blive misbrugt“.

Og lidt senere:

„Det er det, der for mig har staaet som Ulykken, at vi har følt os under et Pres, og det Pres har haft sin store Betydning“.

Jeg tror daarligt, man kan naa til nogen stærkere Forhaanelse og Krænkelse af de Mennesker, der var mødt frem for at kæmpe for vort Lands Befrielse, end at sige, at Undertrykkerne betød ingen Trusel for Danmarks Rigsdag og for det ærede Medlem, men Frihedskæmperne, som mødte frem, og som efter Regeringens Opfordring forblev under Vaaben for at varetage Opgaver, som

paa daværende Tidspunkt ingen anden i dette Land kunde varetage, de betød en Trusel, efter hvad det ærede Medlem af Landstinget, Hr. Rytter, her har sagt.

Noget saadant kan og maa ikke staa uimodsgagt. At noget saadant kan siges i det andet Ting uden Modsigelse, er Baggrunden for hele den Indstilling, der præger de Udtalelser, som er fremsat om denne Lov.

Den ærede Ordfører for Venstre talte, som det ogsaa er sket her, om Norge og stillede Norge op som et Forbillede, som en Modsætning til, hvad der er passeret her i Landet. Sp. 1370 omtaler han, hvordan Forholdene udviklede sig i Norge, og siger:

„Dér udstedte Frihedsraadet, Højesteretsjustitiarius, straks den Parole: Nu gælder det om ikke at arrestere nogle uskyldige. Der var der Disciplin i Rækkerne, og man fulgte den Parole, og der foreligger vist meget faa Tilfælde af graverende Fejltagelser. Her i Danmark fulgte vi en anden Fremgangsmaade —“.

Det kan altsaa ogsaa siges uimodsgagt i det andet høje Ting, at her i Landet fulgte vi ikke den Fremgangsmaade at undgaa at arrestere uskyldige. Det gaar endda saa vidt, at dette ærede Medlem af Rigsdagen udtaler, at man i Norge paa et vist Tidspunkt havde interneret 10 000 færre, end vi havde det her i Danmark. Jeg ved slet ikke, hvad der tænkes paa hermed. Jeg kan kun forestille mig, at det har været i Dagene den 6., 7. og 8. Maj, altsaa før Norge var befriet. Det er dog en ganske forvrænget Maade at fremstille Tingene paa. Det er positivt urigtigt, positivt usandfærdigt, at fremstille Tingene saaledes.

Det ærede Medlem af Landstinget Hr. Rytter udtalte ogsaa, at der fra Modstandsbevægelsens Side er udøvet Terror. Han siger, at Justitsministeren ligger inde med mange Oplysninger om, hvilken Terror, hvilke Mishandlinger i legemlig og psykisk Henseende der har fundet Sted. Ogsaa denne Udtalelse vil jeg stemple som positivt usand. To Gange omtaler det ærede Medlem et Tilfælde, som jeg personlig kender særdeles godt. Det er Tilfældet Kamban. Med den Sag forholder det sig saadan, at Kamban, den islandske Forfatter, hvis nazistiske Sympatier er almindelig kendt, under Krigen optraadte paa en Maade, der gjorde en Sigelse mod ham for forræderisk, for landskadelig Optraeden særdeles velbegrundet. Denne Mand modsatte sig voldeligt Arrestation, da Frihedskæmperne kom til ham den 6. Maj, og under Episoden, der opstod i den Anledning, blev han skudt. Det var en